

— Струва ми се, че тукъ имаме следи отъ медна руда.

Това е толкова допустимо! Отъ другата страна на „Столова планина“ (само на нѣколко клм. въздушна линия) сж олсено-меднитѣ руди до Бѣлоградчикъ. Младитѣ се изреждатъ на лупата. Да, тѣ виждатъ златнитѣ зрънца. И всички приематъ, че сж медна руда (възможно ли е да има злато по злополучната бѣлгарска земя!) А все пакъ Георги Русиновъ отсича:

— Да, медни зрънца. Но тоя камъкъ не ще е отъ тукъ: той е донесенъ отъ рѣката.

Разбира се, и това е възможно. Ако се намѣреха и хиляди орудени кжсчета отъ червенъ пѣясчникъ въ Върбовчецъ, тѣ всички биха се оказали донесени отъ рѣката. Попадена е душата на бѣлгарина: бои се отъ лишни поамки, — преживѣлъ е толкова разочарования! — Азъ си развивамъ горчивата мислъ на младитѣ. Русиновъ се усмихна нехайно: „нали пѣкъ не струва да стане човѣкъ за смѣхъ на хората“. Е, да: може ли песимистиченъ народъ да не усмива жестоко всѣко лековѣрие . . . Русиновъ отпуска виновно лице. И ми съобщава: „Нали Петъръ е по-вѣрующъ. А все пакъ, той днесъ изхвъркна още въ тъмни зори на нѣкжде, безъ да се обади. Бои се после отъ присмѣхи, та гледа да го не видятъ, кжде отива. А въ сжщностъ той е разпиталъ снощи майка си и узналъ, че по „Бегово бранище“ наистина имало мѣстностъ „Градище“. Басувамъ се,